

naar ekstraordinær Hjælp, herefter vil faa udbetalt det samme i ekstraordinær Hjælp, som han har faaet i vedtægtsmæssig Understøttelse. Det kan jeg ogsaa udmærket tiltræde. Jeg gør opmærksom paa, at nogen stor Understøttelse udbetales der ikke. I den Beretning, som for nylig er udsendt af Arbejdsdirektøren, er Gennemsnittet opgjort til at være 2 Kr. 87 Ø. pr. Dag, og det kan dog ikke siges at være særlig overvældende, naar man tager i Betragtning, at ogsaa gifte Medlemmer er iberegnet. Hertil kommer, at hvis denne Ordning gennemføres, at den forsikringsmæssige Understøttelse lægges til Grund for den ekstraordinære Hjælp, saa vil det i allerhøjeste Grad styrke Forsikringsprincippet indenfor Arbejdsløshedsforsikringen; og alle Partier har jo været enige om, at Hjælp til Selvhjælp ogsaa paa Arbejdsløshedsomraadet var af det gode og burde styrkes i saa udstrakt Grad som muligt.

Saa er der Forslaget til Revision af Lovens § 31, 3die Stykke. Der er i dette Stykke en Bestemmelse, der tager et vist Forbehold, idet det hedder, at dog kan saadan Hjælp ikke ydes, dersom vedkommende bevislig i en Del af Aaret har tjent saa meget, som paa vedkommende Egn maa anses for tilstrækkeligt til at leve af hele Aaret. Jeg gaar ud fra, at naar denne Bestemmelse er taget med ved Revisionen her, er det, fordi der efterhaanden er sket Misbrug af den. Det var ikke Meningen, at man ude omkring i Kommunerne skulde søge at udfinde den allerlaveste Aarsindtægt for derefter — naar f. Eks. en Familieforsørger kom og meddelte, at han var arbejdsløs, men at han i den og den lange Tidsperiode, uden at det dog var hele Aaret, havde haft godt et Par Tusinde Kroner — at erklære: ja, men saa kan du ikke komme i Betragtning ved Tildeling af ekstraordinær Hjælp. Da vi reviderede Loven, tænkte vi ved denne Bestemmelse paa Sæsonarbejdere, Arbejdere indenfor Sæsonfag, o. s. v., i det hele taget paa Forhold, hvor det paa en vis Maade var normalt, at de paagældende Personer havde en hel Aarsindtægt paa mindre end et Aar, idet der ikke indenfor de 12 Maaneder skulde kunne ydes disse ekstraordinær Hjælp; men det var ikke Meningen, at man skulde udfinde den laveste Arbejdsmandsløn, der gaves, og saa sige: godt min Ven, naar du har haft en Indtægt, som svarer dertil, kan du ikke komme i Betragtning ved Tildeling af ekstraordinær Hjælp.

Bestemmelsen i samme Stykke om samboende Familienmedlemmer virker ogsaa

paa en ganske urimelig Maade. Det kan f. Eks. tænkes, at en Fader og en Søn bor sammen, hvad der er saare naturligt — hvis Sønnen ikke har Familie, bør man i hvert Fald ikke tilstræbe, at de skal bo adskilt —, og vi forudsætter, at de begge har 18 Kr. om Ugen, nemlig 3 Kr. om Dagen i 6 Dage, og dette har de, saa længe deres vedtægtsmæssige Understøttelse varer; men gaar de nu over paa ekstraordinær Hjælp, faar Faderen som Familieforsørger i Henhold til det Cirkulære, der i sin Tid blev udstedt af daværende Indenrigsminister Kragh, 12 Kr., og Sønnen skal gaa ned paa 9 Kr., men da han bor hjemme, kommer han i Virkeligheden til at gaa ned paa 4½ Kr. Det er et ganske urimeligt Forhold, her er skabt, og det kan kun føre til, at man indenfor Kasserne bruger alle mulige Midler for at komme udenom det. En saadan Bestemmelse bør man absolut ikke have.

Det er de Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget. Jeg anbefaler det paa det bedste til velvillig Behandling. Vinteren synes jo at blive streng, ikke mindst for de arbejdsløse, og jeg anmoder den danske Rigsdag om at vise Forstaaelse overfor den store Nød, som denne uhyre Arbejdsløshed frembringer.

Kragh: Den Arbejdsløshedslovgivning, vi lever under, er jo et Resultat af alle Partiers Samarbejde, et Samarbejde, som er besværligt nok, men dog har ført til Loven af 4. Marts 1924 som Udtryk for, hvad man kunde enes om, idet Menerne bøjed sig mod hinanden for at naa dette Resultat. Den Lovgivning, vi nu her atter beskæftiger os med, sætter et meget stort administrativt Apparat i Gang, og det kan derfor med Rette hævdes, at den kræver Ro gennem en længere Periode, for at Administrationen kan fæstne sig, saaledes at der kan tilvejebringes faste Normer og faste Former, hvori hele denne Forvaltning kan hvile. Det er derfor overordentlig uheldigt, at man saa kort Tid efter Loven af 4. Marts 1924 møder op med saa dybt indgribende Ændringsforslag, som der her er Tale om.

Den højtærede Minister har søgt at begrunde Fremsettelsen af Lovforslaget med den Krise, vi er inde i, og den stærke Vækst af Arbejdsløsheden, som dermed er fulgt. Dette er imidlertid efter min Opfattelse ikke nogen redelig Begrundelse. (Socialministeren [Borgbjerg]: Ikke redelig?). Nej, det er ikke nogen redelig Begrundelse, thi den Lovgivning, vi naaede til i 1924, er i dens tredie Afsnit en Lovgivning,